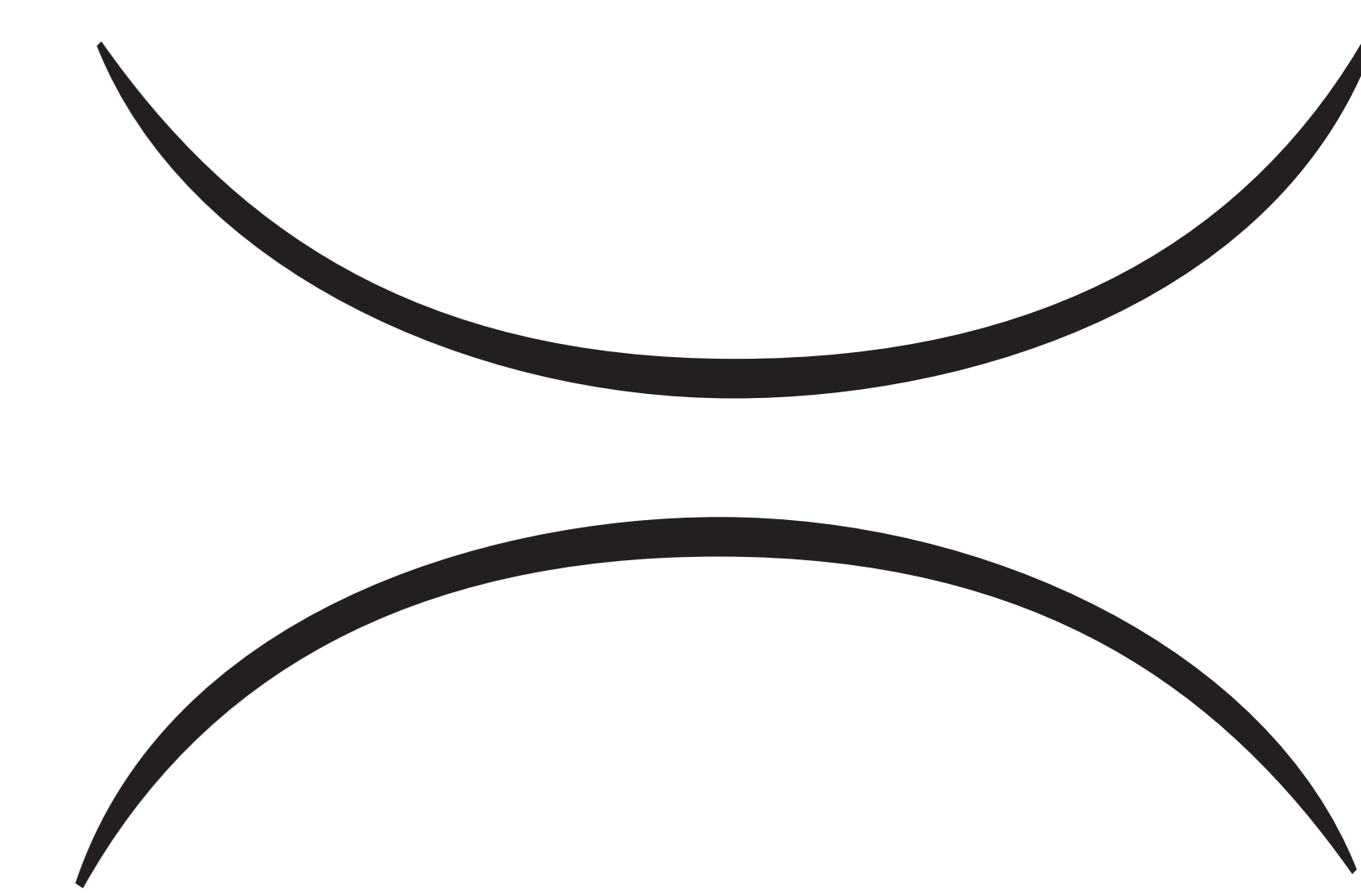

Julie Falk

Antiform

En grundpræmis for Julie Falks (DK, 1991) seneste skulpturelle og filmiske værker er den stillestående tid, der præger den indlagte krop, fængslet i og arbejdende fra hospitalssengen.

På sin første store soloudstilling *Antiform* tager Falk udgangspunkt i bortkastede eller aflagte materialer – fra en ny serie bronzestøbninger af afklippet hår, der stammer fra de af hospitalssystemet betalte parykker, til enorme forstørrelser af brugte paprør fra afskudt fyrværkeri, der hviler i udstillingens forreste rum som gigantiske falliske former, der er kørt over, deforme eller skørnede. Falks udstilling *Antiform* peger på hendes kropslige oplevelse af at blive forflyttet eller fortrængt. At arbejde fra en omvendt eller *anti*-position, mod alle odds, hvorfra kunstneren indsamler aflagte, abjekte eller udsmidte materialer; *former*, der er kasserede, hvad enten som brugsgenstand eller kunst, *Antiformer*.

Ved indgangen til udstillingen møder vi en kvinde (kunstneren) i det korte videoværk *Détournement*. Indrammet af en tung buldren går hun i brudte, slowmotion cirkler rundt på helikopterlandingspladsen på Rigshospitalet, mens hun kigger væk og ud, som prøver hun at undslippe sundhedssystemets gravitationskraft. Som dette værks modsætning pendulerer den nye video *Crip Time*, der vises i udstillingens bagerste rum, i stadig mere aggressive bevægelser omkring en marmorskulptur af Alicja Kwade nær Rigshospitalet. Med blikket fanget tæt på den dekorative skulpturkugle bliver filmen en klaustrofobisk metafor for den planetariske centrifugalkraft, der suger den syge krop ind mod sit behandlingscenter, og peger således på, hvordan vores systemer for omsorg og behandling også er systemer af kontrol og forvaring.

En ny serie skulpturer består af kropshøje rosafarvede marmorlægter. De balancerende, høje og tynde stenkroppe er gennemhullede, som efter en biopsi – en gestus, der minder os om, at vi som kroppe deler materie med hinanden, som titlen siger: *I'm Not One*. Med et vink til 1960ernes situationistiske kunstnerbevægelse vender Falk vrangen ud på eksisterende systemer eller rammer. *Inhabit Everywhere* er papskulpturer, der hænger som tage eller står, vendt om, gabende på gulvet. Taget, den ultimative idé om et sikkert skjold, er her i sin abstrakte form blødt og skrøbeligt, som spørges der: hvor er beskyttelsen?

Julie Falk (f. 1991, DK) er billedkunstner uddannet fra Konsthögskolan i Malmö i 2017. Falk har senest udstillet på bl.a. All all all, København (2025); Galleri Susanne Ottesen, København (2021) og KØS Museum for kunst i det offentlige rum, Køge (2018). I 2023 modtog Falk Anne Marie Carl Niensens Talentpris for billedhuggere.

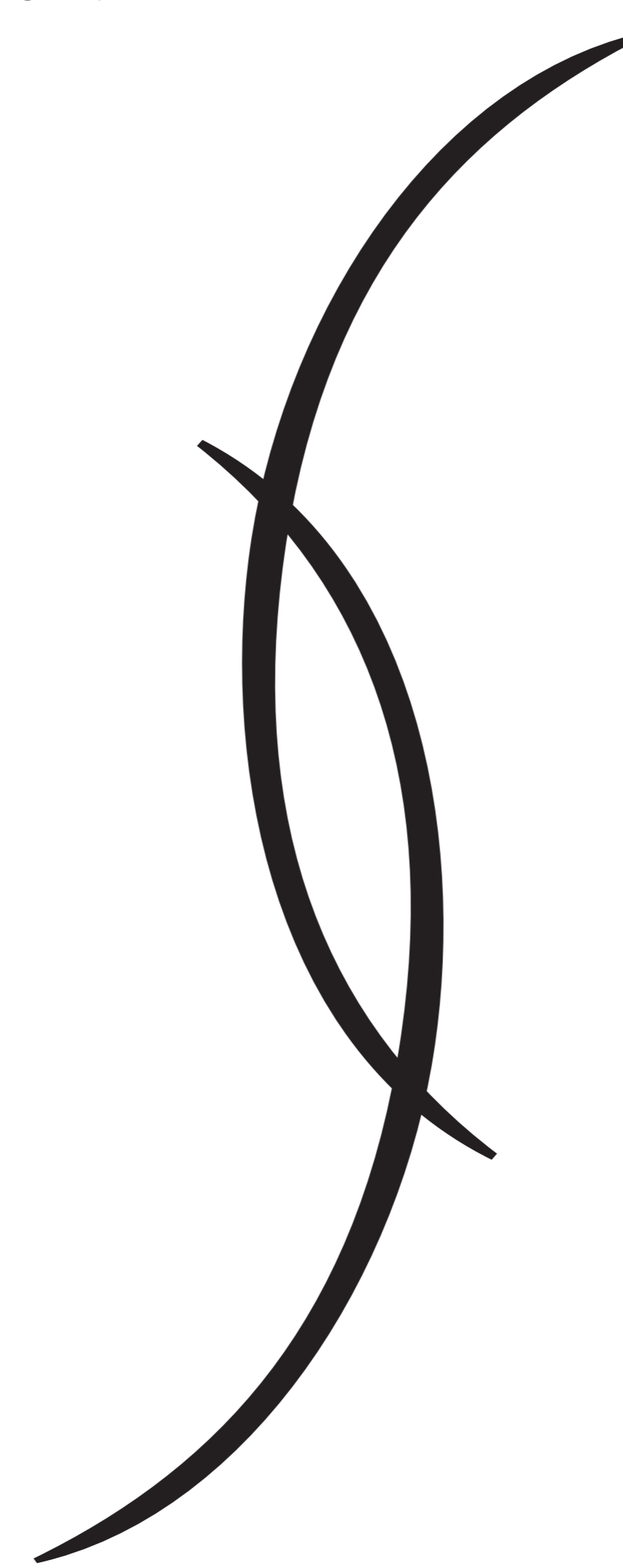
The arrested pace of the hospitalized body—in bed as if “incarcerated” and working from confinement—is the baseline of Julie Falk’s (DK, 1991) recent sculptural and filmic works.

In her first large-scale solo exhibition, *Antiform*, Falk takes discarded bodies as a point of departure—from bronze casts of hair cut from hospital-prescribed wigs to enlargements of cardboard tubes from used fireworks, giant phallic figures that seem over-run, deformed, and embrittled, resting on the floor in the exhibition’s front space. Falk points to the bodily displacement of the artist herself, working away from the studio, as an inverse or *anti*-position, operating at odds, and meanwhile collecting scrap materials—*forms* that are discarded, abject, or thrown from use or even from art: *Antiforms*.

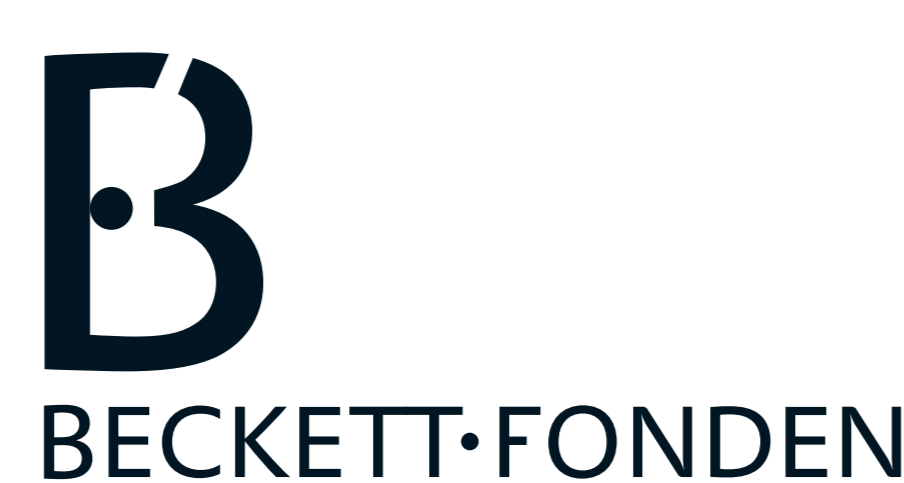
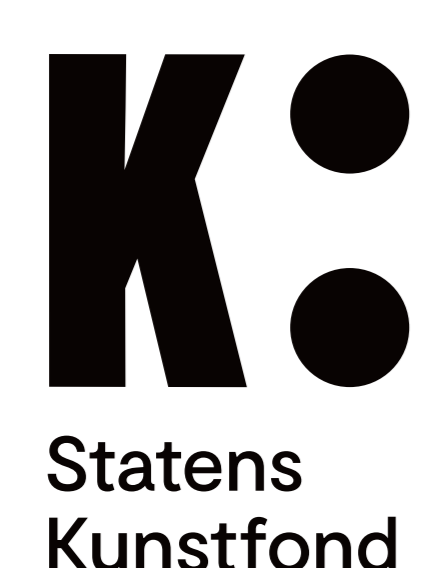
At the exhibition’s entrance, we meet a woman (the artist), captured in the looping video piece *Détournement*. Backed by a roaring rumble, she walks in slow-motion broken circles on the hospital helipad of Rigshospitalet, looking away, outward, as if trying to escape the gravitational powers of the healthcare system. As its opposite, in the exhibition’s back space, the new video piece *Crip Time* loops aggressive pendulum movements around a marble sculpture by Alicja Kwade near Rigshospitalet. Gazing towards the decorative sculptural sphere, the piece turns into a metaphor of the planetary centripetal force that keeps the ill body in close range of its medical center, exposing the system of care as also one of control and custody.

A new series of body-sized, rosy-skinned marble slabs are balancing, tall and thin. The sculptures are perforated, as if after a biopsy, pointing at how we as bodies ultimately always share matter, as the title says *I'm Not One*. With a nod to the 1960s situationist movement, Falk turns around existing systems or architecture. In *Inhabit Everywhere*, cardboard sculptures hang as roofs or stand gaping, upside-down on the floor. The roof, the ultimate domestic shield, is here abstracted, soft, and frail, as if asking: where is the protection?

Julie Falk (b. 1991, DK) holds an MFA from Malmö Art Academy. She has recently had solo and group exhibitions at venues including All all all, Copenhagen (2025), Galleri Susanne Ottesen, Copenhagen (2021), and KØS Museum for kunst i det offentlige rum, Køge (2018). In 2023 she received Anne Marie Carl Nielsen’s talent prize for sculptors.

Udstillingen er støttet af / The exhibition is supported by:

Grosserer L.F. Foghts Fond

Den Hielmstjerne
Rosencroneske Stiftelse

